

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Timotheo Lectori. 126.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Τιμοθέω ἀναγνώστη· ρις·

Φοβῶ ἕπι μάλιχα, ὡ φιλότης, σκαν-
δαλίσαι πνά· μεθύει γὰρ πως ἐν αι-
θρώποις τὸ ἀγαθόν· καὶ ἐδεδῶς κρα-
σεῖοντος ἔστηκε μόλις.

Κυρίλλω ἐπισκόπῳ·

Τῆς οἷς ἐστίν, ὡ πάντων ἀριστε, σωέ-
σεός τε καὶ αὐθεντίας, ταῖς χαρίσιν
τῶ ἀρχόντων κεκμηκῆσαν τὴν ἐκκλησίαν
τῆς τὸ πηλοῦσιον θυάμεως καθαρό-
τητις ἡσθεδὴ ἀνακλήσασθ· πᾶσαν μὲν
οὐκ ἦν ὑπέμειναν ἀδικίαν τε καὶ παροι-
νίαν, ληϊζομένη τε καὶ ὑβριζομένη ὑπὸ
μορφηρῶν κακοῦργων ἀνθρώπων· οἷς
ἀν τις ἐδ' ἀλόγων ζώων ἀγέλην ἐγχε-
ρήσθαι, μή τοιγε λογικῶν ἀνθρώπων, ὑ-
πὸ ἄν δ' εὐρό ἐφοίησθε, καὶ τὸ τιμιον ἐαυτῶ
ἡμᾶ ἐξέχει ὁ Χριστός, ὃ τὴ παρόντος
φρασαι χερσ· μάλλον δὲ ἐδεδῶς χερσ·
εἰ γὰρ καὶ ὁ χερσ ἀπῆται, πάντα λόγον
ὑπερέβαινε τὰ ὑπὸ τέτων σχημαθέν-
τα· ολίγα δὲ ἐπὶ τῆ παρόντος ἀνα-
χρον ἂν εἶπω, ἀ μηδὲ βελομοδροῖς
σιγησαι ἀπιώρητον· ἀλλὰ γὰρ ἔοικας,
ὡ θαυμάσιε, ἡδὴ ἀπαιτεῖν τὴ διήγησι·
διόδη καὶ αὐτὸς τὴ παροιμίαν παυσάμε-
νος ἐπὶ τὸ δράμα τῶ λόγῳ βαδιδεμ-
ποσῶτον εἰπῶν, μὴ τοῖς λόγοις μεδεῖν
τὰ γεγεννημένα· ὃ γὰρ ἂν εὐρημεν λόγος
ἐφ' αὐτῶν τοῖς πεπραγμένοις, νικω-
μένοις ἀπάσις γλώττις ὑπὸ τῶ παρα-
μάτων ἀληθείας, ἀλλ' τοῖς ἀκομήσις
τὴ διανοίας ὀφθαλμοῖς, καλοπῆσαι τὰ
δραματα γνηθῆνα· τὸ μὲν οὐκ δεδυσφη-
μησθὲ τὸ θεῖον, καὶ πεπορθῆσθ τὴ πόλιν,
καὶ πεπραγῆσαι τὴ ἱεροσολῶν, καὶ τυραν-
νῆσαι τὴ ἐκκλησίαν, τὴ μὲν σαρδαίων
ἐξοστρακισμένων, τὴ δὲ μήτε τὴ ἑδῶν
αὐτῶν ἐπιβῆναι ὀφείλοντων ἐγχερομέ-
νων, τὰ θεῖα καὶ ἀπόρητα αὐτῶν ἐμπε-
φρομένοις μυστήρια· ὃ καὶ ἡμεῖς το γὰρ
τυχεῖς ἐμπεφρομένοις, ἀλλὰ τυραννίδα
πατρῶσαν παρεληφέναι· καὶ ὅτι τῶ
μὲν πενήτων λόγος ἦν αὐτοῖς ἐδεδῶς, τὰ
τὴ ἐκκλησιαστικῆ, χερσῶν ἐλπίστον,

Timotheo Lectori. 126.

Illud, ὁ amice, quàm maximè time, ne
cuiquam offensionis causam præbeas. Te-
mulentum est enim quodammodo inter
mortales bonum: ac, nemine etiam con-
cutiente, vix consistit.

Cyrillo Episcopo. 127.

Tuæ, vir omnium præstantissime, præ-
dentiæ atque auctoritatis est. Pelusiensem
Ecclesiam præfectorum & antistitum
sceleribus fractam atque confectam, po-
tentia integritate ac studio recreare. Ac
quidem iniurias & petulantias omnes,
quas ipsa perpessa est, ab improbis ac sce-
leratis hominibus, quibus ne brutorum
quidem animantium gregem quisquam
commiserit, nedum ratione utentium ho-
minum, quorum causa Christus huc ve-
nit, ac pretiosum suum cruorem effudit,
direpta, contumeliisque vexata, dicendo
aperire, non est huius temporis, imò nec
vllius omnino. Nam etiamsi tempus id
postularet, tamen quæ ab illis structa sunt,
omnem sermonis facultatem superarent.
Pauca autem in præsentia commemorare
necessarium fuerit, & quæ ne si velimus
quidem, silentio impunè præterire possi-
mus. At enim, vir eximie, narrationem iā
mihi exposcere videris. Quocirca ipse
quoque exordiendi finem faciens ad ex-
ponendam tragædiam me conferam. Illud
duntaxat te priùs admonitum velim, ne ea
quæ contigerunt, sermonibus nostris me-
tiaris (neque enim orationem, ea, quæ per-
petrata sunt, adæquantem inuenire quea-
mus, cum lingua omnis rerum veritate su-
peretur) verùm utperuigilibus animi tui
oculis scelera ea quæ designata sunt, per-
spicias. Enimverò quòd Deus blasphemis
impiisque vocibus impetitus sit, quòd di-
repta & expilata ciuitas, quòd venditum
sacerdotium, quòd tyrannide oppressa
Ecclesia (probis videlicet viris expul-
sis & exturbatis, iis autem, qui ne ipsius
quidem limen conscendere debebant, al-